

ærede Konseilspræsident ganske langsomt og glidende er naaet omkring i en Halvbue, saaledes, at medens det ærede Medlem for Æbeltoft nu staar, hvor han stod for 10 Aar siden — et Standpunkt der ikke er mit, men som han stadig staar paa — er den højtærede Konseilspræsident kredset udenom ham i en stor Bue, med en ganske lille Vending Aar for Aar, indtil han nu staar paa den stik modsatte Side. Nu er han kommen saa vidt, at alle de moderates gamle Fører er kommen til venstre for ham og maa gaa imod ham. Denne Regerings Standpunkt er gledet ham for langt over til Højre, saa langt at den har kunnet faa fuldstændig Tilslutning fra Højres Ordførers Side.

Se, allerede af den Grund kan den Anmærkning, vi nu kæmpe om, ikke sammenlignes med den Anmærkning, der blev indsat i 1901—02. For det første ere jo disse to Anmærkninger sagligt vidt forskellige, men dernæst var der ingen særlig Grund til at vise Mistillid til den daværende Marineminister. Han var en gammel kendt Venstremand, det var naturligt, at han fik Sæde i Venstres første Ministerium. Han havde i Firserne, i Kampaaarene, stemt paa min ærede Meningsfælle, det ærede Medlem for Københavns 9de Valgkreds (Hørdum). Da det gjaldt noget, da det kostede noget, da havde han, skønt Høj Søofficer, stemt paa en københavnsk Socialdemokrat. Der var ingen Grund til at vise ham Mistillid, man vidste, at han i militære Spørgsmaal vistnok i alt væsentligt stod paa Venstres gamle Standpunkt, og han har i sin Marineministervirksomhed, som det er blevet sagt af det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) under Adressedebatten og ved andre Lejligheder, aldrig givet dette Ting Grund til at nære Mistillid til ham. Han er bleven skammelig behandlet, han har ikke kunnet faa noget som helst gennemført af det, han vilde.

Krigsministeren kunde flytte sine Krudttaarne paa egen Haand og lave Soldaterkasematter. Marineministeren vilde have sine Krudttaarne ude paa Christianshavn flyttede paa lovlige Vis, han kom med Forslag derom, han bad om Tilladelse dertil, men det blev ham nægtet. Han kunde ikke faa Drogden uddybet, han kunde ikke faa Nyboder flyttet, han blev chikaneret paa alle Punkter, han blev saa at sige boycottet af dette Tings Flertal, men det var ikke hans Fejl. Det var saa meget mere paa-faldende, som han stod loyalt.

Nu staa vi ved en Anmærkning af et

saglig ganske andet Indhold. Den tidligere Ordfører for Flertallet, nuværende Konseilspræsident, Krigs- og Marineminister, der ved sin Tale i Gaar og ved hele sin Fortid har svinget og vendt sig, glidende langsomt rundt, synes jeg snart maa have nedbrudt den Tillid, som han vandt i sine første politiske Dage, og som han har tæret længe paa, men som der ogsaa kan tæres for længe paa, og som jeg tror, han snart har sat over Styr ude i Befolkningen. Hvis man vil gennemgaa den Tale, den højtærede Konseilspræsident holdt i Gaar, Sætning for Sætning, vil man finde det karakteristiske ved den som ved alle den højtærede Konseilspræsidents Taler i de sidste Aar, at den er i høj Grad vag, ubestemt og udvisket, vanskelig at faa fat paa, vanskelig at referere. Det er betegnende, at den højtærede Konseilspræsidents første Tale under Adressedebatten d. 17. Januar blev misforstaaet af Ritzaus Bureau. Ritzau meddelte rent ud i Referatet til Provsbladene, at den højtærede Minister havde talt for Militærudgifternes Forhøjelse, i alt Fald erklæret, at man ikke kunde vente dem nedsatte. Det blev dementeret af Venstrepressen. Dagen efter sagde Konseilspræsidenten det endnu en Gang. Hans Tale er vanskelig at faa fat paa. Det blev en Gang i et Interwiev oplyst, at den højtærede Minister ikke nedskriver sine Taler, forinden han holder dem. Det forstaaer jeg saa godt, de taale nemlig ikke at nedskrives; thi naar en Tale skal nedskrives, medfører det Skarphed og Klarhed, Udtrykkene blive koncise; men Konseilspræsidentens Ejendommelighed er netop de udviskende, de uklare, de utydelige eller dobbelttydige Ord.

Det var vel det, der gjorde den højtærede Konseilspræsident til en ganske habil Fører for det store, uklart sammensatte Flertal i Oppositionstiden. Netop fordi han, da han ikke selv havde noget klart og udpræget Standpunkt, ikke selv sagde de klare, koncise og skarpe Ord, kunde han forene Anskuelse hos dette meget store, meget brogede og uensartede Parti, og kunde saa nogenlunde, naar han holdt sine officielle Taler her i Tinget, give Udtryk ogsaa for Yderfløjenes Anskuelse. Den ene Fløj fandt noget af sit, skønt ikke alt; den anden ligeledes noget af sit, men heller ikke alt. Han forbandt Fløjene, han forenede dem nogenlunde, netop fordi hans Standpunkt var saa uselvstændigt, hans Udtalelser saa uklare. Men fra det Øjeblik han kom til Magten, fra det Øjeblik han selv skulde træde frem,